

Sygn. akt VIIIW 455/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim Zamiejscowy VIII Wydział Karny w Siemiatyczach w składzie:

Przewodniczący: SSR Elżbieta Smoktunowicz

Protokolant: Marta Kobus

Przy udziale oskarżyciela publicznego J. K.

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2015 roku sprawy

P. Ś. (1) s. M. i J. z domu C.

Urodzonego w dniu (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

I. W dniu 27 czerwca 2015 roku około godziny 22:00 w M. na ul. (...) gm. M. na drodze publicznej, będąc w stanie po użyciu alkoholu (0,10 mg/1) kierował samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...)

to jest o wykroczenie z art. 87 § 1 kw

II. W czasie i miejscu jak w pkt I będąc w stanie po użyciu alkoholu kierował samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...) nie mając przy sobie wymaganego dokumentu w postaci prawo jazdy,

to jest za wykroczenie z art. 95 kw.

III. W czasie i miejscu jak w pkt I będąc w stanie po użyciu alkoholu kierował samochodem osobowym marki H. o nr rej. (...) jadąc wzdłuż po chodniku czym utrudniał ruch pieszych

to jest za wykroczenie z art. 90 kw w zw. z art. 26 ust. 3 pkt 3 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o Ruchu Drogowym

1. Obwinionego P. Ś. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to na mocy art. 87 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw skazuje go na karę grzywny w wysokości 500 (pięćset) złotych.

2. Na podstawie art. 39 § 1 kw odstępuje od wymierzenia obwinionemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

3. Odstępuje od obciążania obwinionego kosztami sądowymi przejmując je na rzecz Skarbu Państwa.

VIII W 455/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 27 czerwca 2015 roku funkcjonariusze policji sierż. szt. M. S. i post. M. Z. w związku z odbywającym się festynem w M. pełnili służbę patrolową na terenie tej miejscowości. Około godziny 22:00 podczas patrolu ulicy (...) policjanci zauważyli parkujący samochód marki H. (...) o nr rej. (...). Funkcjonariusze policji zaobserwowali, że kobieta

kierująca tym pojazdem ma trudności z zaparkowaniem samochodu i wówczas siedzący obok kierującej mężczyzna wysiadł i zajął miejsce za kierownicą, a kierująca zajęła miejsce pasażera obok kierowcy. Kierujący tym pojazdem P. Ś. (1) usiłując zaparkować pojazd, przejechał około 15 metrów w ten sposób, że jedna osoba pojazdu poruszała się chodnikiem, a druga osoba poruszała się jezdnią. W związku z powyższą sytuacją policjanci postanowili przeprowadzić kontrolę kierowcy. Kierowca i pasażerowie samochodu zostali wylegitymowani. W trakcie kontroli P. Ś. (1) okazał dowód rejestracyjny, polisę i dowód osobisty, natomiast nie posiadał przy sobie prawa jazdy. Kierowcą w momencie podjęcia kontroli był P. Ś. (1), a pasażerką zajmującą miejsce obok kierowcy P. Ś. (2), a na miejscu z tyłu siedziała M. Ś.. Policjanci od kierowcy wyczuli woń alkoholu w związku z czym kierowca P. Ś. (1) został poddany badaniu urządzeniem alkometr (...) Wynik badania z godziny 22:18 wyniósł 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

Powyższych ustaleń faktycznych dokonano w oparciu o zeznania świadków : M. Z., M. S., w oparciu o notatkę urzędową (k.1), oraz w oparciu o pozostały materiał dowodowy zebrany w sprawie.

Obwiniony P. Ś. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu 27 czerwca 2015 roku w godzinach wieczornych swoim samochodem marki H. udał się wraz z żoną i córką P. do M., kierowała jego córka, będąc na miejscu córka zaparkowała samochód przy jednej z ulic, ustawiając go częściowo na trawniku, wzdłuż tej ulicy stały zaparkowane też inne pojazdy, w momencie gdy córka zaparkowała pojazd, w tym miejscu czekała jego druga córka K. wraz z kolegą, po zaparkowaniu córka P. wysiadła zza kierownicy i rozmawiała z młodszą córką, on w tym czasie usiadł na miejscu kierowcy, jego żona siedziała wówczas na tylnym siedzeniu, kluczyki od samochodu miała jego córka i wówczas podeszli do nich policjanci i zażądali wydania kluczyków, on wówczas wysiadł z samochodu i powiedział policjantom, że kluczyki ma jego córka i twierdził, że to nie on kierował samochodem. Obwiniony dodał, że podczas gdy jego córka kierowała samochodem on wypił piwo.

Sąd zważył co następuje :

W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w tej części, w której twierdził on, że podczas parkowania pojazdu na ulicy (...) kierowała jego córka P. Ś. (2), on natomiast usiadł na miejscu kierowcy już po zaparkowaniu samochodu przez jego córkę P. i dopiero wtedy gdy córka wysiadła zza kierownicy i po opuszczeniu samochodu rozmawiała z jego córką K., do jego samochodu podeszli policjanci oraz w tej części w której twierdził, że usiadł on na miejscu kierowcy tylko po to aby wziąć dokumenty, nie zasługują na wiarę i stanowią przyjętą przez obwinionego linię obrony. Natomiast materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie dowodzi, że przebieg parkowania przedmiotowego pojazdu był zupełnie inny niż przedstawia to w swoich wyjaśnieniach obwiniony.

Otóż z relacji funkcjonariuszy policji M. Z. i M. S. wynika, że podczas patrołowania ulicy (...) w M. zauważyli oni parkujący samochód marki H., policjanci zaobserwowali, że kierująca tym samochodem kobieta ma trudności z zaparkowaniem pojazdu i wówczas na miejsce kierowcy przesiadł się obwiniony, kierująca zajęła miejsce obok kierowcy i obwiniony przejechał tym samochodem około 15 metrów w ten sposób, że jedna osoba pojazdu poruszała się chodnikiem, a druga osoba pojazdu jechała jezdnią, powyższe zachowanie obwinionego było powodem podjęcia przez policjantów kontroli kierowcy tego pojazdu. Funkcjonariusze policji twierdzili, że w momencie podjęcia przez nich kontroli, za kierownicą siedział obwiniony, a miejsce pasażera obok kierowcy zajmowała P. Ś. (2), podczas kontroli obwiniony zaprzeczał aby kierował samochodem. Jednak z zeznań funkcjonariuszy policji jednoznacznie wynika, że obwiniony został zatrzymany w momencie gdy kierował pojazdem.

Z relacji świadka M. Z. nie wynika aby przy pojeździe podczas kontroli znajdowały się inne osoby poza obwinionym, jego żoną i córką P..

W ocenie Sądu treść zeznań powyższych świadków w całości zasługuje na wiarę, albowiem są one konsekwentne, nie ma w nich sprzeczności i tworzą spójną całość.

Świadkowie P. Ś. (2), M. Ś., K. Ś. w swoich zeznaniach potwierdziły wersję zdarzenia przedstawioną przez obwinionego. Mianowicie świadek P. Ś. (2) twierdziła, że to ona była kierowcą pojazdu w momencie jego parkowania,

a gdy do samochodu podeszli policjanci, ona znajdowała się już na zewnątrz pojazdu i rozmawiała ze swoją siostrą K.. Powyższe okoliczności w swoich zeznaniach potwierdziły świadkowie M. Ś. i K. Ś..

Świadek P. F. zeznał, że idąc z K. Ś. na spotkanie z jej siostrą i rodzicami widział z odległości 300 – 400 metrów podjeżdżający pojazd, a następnie zauważył wysiadającą zza kierownicy tego pojazdu P. Ś. (2).

W ocenie Sądu treść zeznań powyższych świadków nie zasługuje na wiarę albowiem są one całkowicie sprzeczne z relacją przedstawioną przez funkcjonariuszy policji. Zdaniem Sądu wersja przedstawiona przez obwinionego i świadków P. Ś. (2), M. Ś., K. Ś. i P. F. została ułożona na potrzeby niniejszej sprawy. Świadkowie P. Ś. (2), M. Ś. i K. Ś. są osobami należącymi do kręgu osób najbliższych obwinionemu natomiast świadek P. F. jest chłopakiem córki obwinionego i powyższe okoliczności są wystarczającym powodem do złożenia zeznań przez świadków zapewniających ochronienie obwinionego przed odpowiedzialnością karną.

Zgodnie więc z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zdaniem Sądu nie budzi żadnych wątpliwości, że obwiniony dopuścił się zarzucanych mu czynów określonych w art. 87 § 1 kw, art. 95 kw i art. 90 kw.

Bezsporne jest w sprawie, że obwiniony znajdował się w stanie po użyciu alkoholu. Okoliczność powyższa znajduje potwierdzenie w treści badania stanu trzeźwości obwinionego. Otóż przeprowadzone badanie stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym alkometr (...) tuż po zatrzymaniu obwinionego wykazało 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kolejne badanie przeprowadzone o godzinie 22 : 20 wykazało również 0,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a stan po użyciu alkoholu rozpoczyna się od zawartości 0,1 mg/l zaś kończy wskaźnikiem 0,25 mg/l.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 kw, a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi w ustawie, miał także na uwadze cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do obwinionego.

Przy uwzględnieniu powyższych okoliczności mających wpływ na wymiar kary Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 złotych.

Orzeczona kara grzywny jest w ocenie Sądu adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynów, jak również do sytuacji majątkowej i możliwości płatniczych obwinionego.

Orzeczona kara jest również karą sprawiedliwą z uwagi na charakter czynów jakich dopuścił się obwiniony. W ocenie Sądu tak określona kara grzywny spełni stawiane przed nią cele wychowawcze jak i zapobiegawcze, mobilizując obwinionego do przestrzegania porządku prawnego.

Sąd przy wymiarze kary obwinionemu miał także na uwadze okoliczności łagodzące określone w art. 33 § 3 kw, a mianowicie fakt dotychczasowej niekaralności obwinionego, co świadczy w ocenie Sądu, o prowadzeniu przez obwinionego nienagannego trybu życia przed popełnieniem niniejszych wykroczeń. Zdaniem Sądu powyższa okoliczność daje podstawę do pozytywnej prognozy i uznania, że odstąpienie od orzekania wobec obwinionego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest uzasadnione albowiem obwiniony i tak będzie przestrzegał porządku prawnego. Ponadto Sąd podejmując decyzję o odstąpieniu od wymierzenia obwinionemu środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych miał na uwadze okoliczność, że obwiniony wykonuje zawód kierowcy. Jak wynika z zaświadczenia o zatrudnieniu z dnia 15 października 2015 roku obwiniony jest zatrudniony na stanowisku kierowcy w firmie (...) M. G. w Z.. Pozbawienie obwinionego prawa jazdy wiązałoby się z utratą zatrudnienia przez obwinionego. Zdaniem Sądu poniesienie przez obwinionego takich konsekwencji byłoby karą zbyt dolegliwą.

Na podstawie art. 119 kpw w zw. z art. 624 § 1 kpk Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych.